

ਦੀਵਾਨੀ ਅਪੀਲ

(ਗੋਸਾਈਂ ਜੇ.)

ਗੁੱਜਰ ਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1954 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 74 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਪੰਜਾਬ ਰੀਕੂਇਜ਼ਸ਼ਨਿੰਗ ਐਂਡ ਐਕਵੀਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ XI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 25(2)-ਦੀ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਰੀਕੂਇਜ਼ਸ਼ਨਿੰਗ ਆਫ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVIII) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਪਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੀ-ਰਿਕੂਆਇਜ਼ੇਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ। 1953 ਦਾ ਐਕਟ XI—ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ—ਕੀ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ—ਸੈਕਸ਼ਨ 8(2)(ਬੀ)— ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਤਸੱਦਦ ਭਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ—ਕੀ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ—ਡੀ-ਰਿਕੂਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ ਲਈ ਨੋਟਿਸ— ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ—ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕਿਰਾਇਆ—ਕੀ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 1953 ਦੇ ਐਕਟ XI ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(2)।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਕਟ XI ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2)(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਪਏ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਵਿੱਚ ਘਿਨਾਉਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਕਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੀ-ਰਿਕੂਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ ਸੰਬੰਧੀ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ 1953 ਦੇ ਐਕਟ XI ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਮਿਤੀ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬੀ ਐਸ ਚਾਵਲਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਨ.ਐਲ. ਸਲੂਜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਰੋਸਾਈਂ, ਜੇ.—ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ।

ਗੁੱਜਰ ਮਾਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੱਤ ਦੁਕਾਨਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ 22 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਰੀਕੁਇਜ਼ਿਸ਼ਨਿੰਗ ਆਫ਼ ਇਮੋਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੰਗ ਲਈ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ। ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁੱਜਰ ਮਾਈ ਨੇ 21 ਅਗਸਤ, 1951 ਤੋਂ 31 ਮਈ, 1953 ਤੱਕ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮੰਗ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਡੀਰੀਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦਾਅਵੇ ਕੀਤੇ—

(1) ਰੁ. ਤਿੰਨ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੰ. NB-2205/R, NB-2206/R ਅਤੇ NB-2207/R ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ 120 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਪ੍ਰਤੀ ਦੁਕਾਨ

(2) ਰੁ. ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੰ. NB-2208/R ਲਈ 180 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ। NB-2211/R, NB-2212/R ਅਤੇ NB-2213/R ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ। 45 ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਪ੍ਰਤੀ ਦੁਕਾਨ;

(3) ਰੁ. 2,000 ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਮਾੜੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ (4) ਰੁਪਏ 30,000 ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਟੋਰ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਮਠਾਰੂ, ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲਸ ਸਨ, ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 30,000 ਇਸ ਛੋਟੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹਰਜਾਨੇ ਆਦਿ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 210 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਹਰੇਕ ਦੁਕਾਨ ਲਈ 30. ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ 2,000 ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਸਾਲਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸਿਰਫ 19 ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ 24 ਦਿਨਾਂ ਲਈ, ਭਾਵ 6 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ, ਜਦੋਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਲਈ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ

ਸੀ। ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਤਿੰਨ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 120 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਤੇ ਰੁ. ਬਾਕੀ ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 180 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੂਰੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਨੰ. NB-2205/R, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 10 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਤੋਂ 10 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਤੱਕ, ਹਿੱਲ ਮੋਟਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। y ਦੀ ਦਰ ਰੁ. 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ. ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 15) ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੀ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਰੋਕਰ ਬਾਹੀ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 19) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ NB- 2206/R, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 21 ਦਸੰਬਰ, 1949 ਤੋਂ 23 ਜੂਨ, 1950 ਤੱਕ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਮੋਟਰ ਸਟੋਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 12) ਅਤੇ ਰੋਕਰ ਬਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦਾ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 22) ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 6 ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਕਾਨ ਨੰ. NB-2207/R, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 1 ਦਸੰਬਰ, 1949 ਤੋਂ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਤੱਕ, ਜਲੰਧਰ ਐਕਸ-ਸਰਵਿਸਮੈਨ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿਰਾਇਆ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ A.13) ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਰੋਕਰ ਬਾਹੀ ਅਤੇ ਰੈਂਟ ਡੀਡ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 3) ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੇ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 21)। c.w. 4, ਨੰਦ ਰਾਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਬਾਕੀ ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਫਰਵਰੀ, 1947 ਤੋਂ ਫਰਵਰੀ, 1948 ਤੱਕ, ਫੂਡਗ੍ਰੋਨ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਚਰਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਦੇ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 7 ਅਤੇ ਏ 8) ਅਤੇ ਰੋਕਰ ਬਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਦੇ ਲਿਪੀਅੰਤਰਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਏ. 24) ਅਤੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 7 ਚਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 45 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਫਰਵਰੀ, 1948 ਤੋਂ ਮੰਗ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਤ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ 1000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਹਵਾਰੀ ਹਰੇਕ.

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 22 ਅਗਸਤ, 1951 ਤੋਂ 31 ਮਈ, 1953 ਤੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 6 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ

ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 22 ਅਗਸਤ, 1951 ਤੋਂ 6 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਮਈ, 1953 ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡੀਰੀਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ ਬਾਰੇ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮਈ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਯੋਗ ਮਿਆਦ 6 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953, ਭਾਵ, 19 ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ 24 ਦਿਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰੁਪਏ 2,000/- ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਾਰੇ ਹੋਏ ਜਾਇਦਾਦ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਹੰਸ ਰਾਜ, ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 8 ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ 10 ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਨਾਜ ਲਈ ਗੋਦਾਮਾਂ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ, ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੈਂਟੀਲੇਟਰ ਆਦਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਅਰ ਪਰੂਫ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਪਲਾਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਪਲਾਸਟਰ ਨੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੀ ਡਬਲਯੂ 3 ਹੰਸ ਰਾਜ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨੁਕਸਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹੰਸ ਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਫਰਸ਼ਾਂ, ਕੰਧਾਂ ਤੇ ਪਲਾਸਟਰਿੰਗ ਦਾ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ:-

“ਮੈਂ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਛੱਤ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ, ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦੋ ਛੱਲੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ x 'ਤੇ ਕੰਧ ਵਿਚ ਦਰਾੜ ਸੀ। ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੀਮ ਵੀ-ਬੈਂਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਹਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।”

ਸੀ ਡਬਲਯੂ 8 ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਸੀ ਡਬਲਯੂ 10 ਗੁੱਜਰ ਮਾਈ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਚਿੱਕੜ ਦੇ ਪਲਾਸਟਰਿੰਗ ਨਾਲ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ, ਅਰਥਾਤ ਮੁੱਖ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਫਰੇਮਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਚਿੱਤਰ 'ਤੇ ਸਿਰ. ਹੰਸ ਰਾਜ, ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.3, ਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ 1000 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। 1,903, ਪਰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਅਤਿਕਥਨੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਰੁ. ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ 1,000 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 1948 ਦੇ ਐਕਟ ਜਾਂ 1953 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ-

“ਸ਼ੰਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ;

ਨਵਾਂ ਐਕਟ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਪੱਤੀ ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਮੰਗ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 25 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਮਾਪਦੰਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ: -

(a) ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਵਰਤੀ ਭੁਗਤਾਨ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ, ਜਾਂ ਰਕਮ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ: -

(i) ਮੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ;

(ii) ਮੰਗੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਖਰਚੇ;

(iii) ਮੰਗ ਤੋਂ ਰਿਹਾਈ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮੁੜ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਰਚੇ; ਅਤੇ -ਵੀ

(iv) ਮੰਗ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ (ਆਮ ਅੱਥਰੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ), ਉਹ ਖਰਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ।"

ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ 30,000 ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ v (b)(i) ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

"ਰਿਕੂਇਜ਼ਿੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ." ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਜੋ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਸੁੱਟਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਰਨ

ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦਾ ਉਪਾਅ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਪਾਅ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਰੁ. 19 ਮਹੀਨਿਆਂ ਅਤੇ 24 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 280 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਰੁਪਏ ਬਣਦਾ ਹੈ। 5,544

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੋਰ ਰਕਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਮੁਰੰਮਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ 1,000 ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਦਿ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ, ਇਸਲਈ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 6,544 ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਰਸ਼ਦੀਪ ਭੱਲਾ
ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ